

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 628/2018-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Tiborom Bacsóom, Žriedlová 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-1 T 14/2007 z 9. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-1 T 14/2007 z 9. augusta 2016.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 14/2007 z 9. augusta 2016 bol aj sťažovateľ odsúdený pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005, pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 a 2 písm. i) a j) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005 a iné, za čo mu bol uložený úhrnný výnimočný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 rozhodol o zrušení rozsudku špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 14/2007 z 9. augusta 2016 vo výroku o treste obžalovaných a vo vzťahu k sťažovateľovi rozhodol o uložení úhrnného výnimočného trestu odňatia slobody v trvaní 24 a pol roka trestu odňatia slobody nepodmienečne so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny.

3.1 Zo sťažovateľom predostretej argumentácie v podanej sťažnosti (písanej bez diakritiky, pozn.) a z jej doplnení z 10. júla 2018, 13. júla 2018, 19. júla 2018, 20. júla 2018, 26. júla 2018, 30. júla 2018 a napokon 27. augusta 2018 v podstatnom vyplýva, že „... obidva spomenute sudy zanedbali a opomenuli overenie všetkých aspektov na vyhodnotenie hodnovernosti korunného svedka [REDACTED] čím zanedbali doslednu previerku jeho výpovedi do čoho spada aj nevysporiadanie sa z podstatnými rozpormi protichodnými tvrdeniami a taktiez nezakonne a predčasne rozhodnutie obydvoma sudmi o zamietnutí vykonaných podstatne dokazy vzhľadom na dokazy a fakty ktore vcase rozhodovania pretrvávali a doteras pretrvávajú a na ktore som poukazoval opakovane a na ktore poukazujem aj v tejto Ustavnej sťažnosti. Zaroven sa obydvaja sudy nedostatočne vysporiadali s mojimi doplňujúcimi návrhmi na doplnenie dokazovania a hlavne sa nedostatočne vysporiadali z mojou dokladnou zaverecnou recou pred specializovaným sudom na čo nadviezoval odsudzujúci rozsudok a nasledne moje podrobne odvolanie podané Najvyšiemu sudu a opetovne nedostatočne sa vysporiadanie tiež Najvyšším sudom z mojou argumentáciou proti rozsudku specializovaneho sudu. Tie bolo porusene moje pravo na zákonu a adekvatnu vysku uloženia trestu vzhľadom na to že trestne konanie trvalo 13. rokov. Z odovodnení obydvoch rozsudkov je viditeľne badať že mojimi podrobnými argumentami sa sudy vobec nezaoberali a že racšej fakty ktore som uvádzal odignorovali a je zjavne že len preto lebo by sa tazko obydvom sudom odovodňovali rozsudky – hlavnou vetou- že svedok [REDACTED] vždy opisoval dôležité skutočnosti rovnako a že jeho výpoveď korešponduje z nepriamymi dôkazmi. V zaujme vylúčenia potenciálneho nebespečenstva ucelových a nepravdivých výpovedi zákony ukladajú sudom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti a teda kvality takto podaných svedectiev ktorých pripadne zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancii spravodlivého procesu. Všetky mnou napadané vysie uvedene skutočnosti ktoré spadajú do porušenia mojich práv a slobod odôvodňujem nasledovne.“. V ďalšom sťažovateľ veľmi podrobnou argumentáciou podporenou viacerými príkladmi vykresľuje obraz nedôveryhodnosti „korunného svedka [REDACTED]“, pričom uzatvára, že „Z praxe sudov je zrejmé že ak pochybnosť v dokaznej situácii pretrvava hlavne keď usvedčuje obžalovaného len jedina výpoveď plná neodstraných a nekonfrontovaných rozporov tak sud má rozhodnúť v prospech obžalovaných no v našom prípade obydvaja sudy toto pravidlo odignorovali a zalepili to

odovodením ze svedok vždy všetko popísal rovnako čo vlastne po analíze spisu ani není pravda.“.

3.2 Sťažovateľ ďalej v rámci svojej argumentácie poukázal aj na ďalšie pochybenia vo veci konajúcich súdov, a to tieto: „(i) *Obidva sudy sa vzhľadom na dokazy vobec dostatočne na vysporiadali s rozhodnutím keď odmietli vypocúť svedkyňu z úradného záznamu a odovodenie ze v spise sú dokazy postacujúce na rozhodnutie sa javy ako svojvola sudu. Nevepocútie jedinej priamej svedkyne vraždy vzhľadom na uvádzané okolnosti v súhrne zaklada vážne porušenie mojich prav uvádzaných na počiatku tejto Ústavnej stáznosti.* (ii) *Ja som po vypocúti znalca [REDACTED] chcel dopocúť znalca [REDACTED] no toto mi nebolo umožnene ani Specializovaným trestným sudom ani Najvyšším sudom a zas sa javy ze obidva sudy prejavili pri rozhodovaní o zamietnutí dopocúť znalca [REDACTED] svojvoly uz vzhľadom na vykonávané dokazovanie. Dokonca sa obydvaja sudy vobec vo svojich odovodneniach dostatočne nevysporiadali z pozíciou strelca Z AK47 ze de stal nakoľko obydvaja znalci [REDACTED] aj [REDACTED] potvrdili to ze strelec nemohol stat len pri zadných dverách ako to tvrdí svedok [REDACTED] ale ze strelec bol počas strelby v pohybe smerom do krížovatky az na prechod pre chodcov.* (iii) *Podľa mojho názoru doslo k porušeniu mojich prav aj vtedy keď Specializovaný trestný sud odmietol vypocúť niektorých mojich spoluobžalovaných ktorých som navrhol vypocúť počas rozdelenia konania na osobitné konanie nakoľko boli ako svedkovia vypocúti ku vražde [REDACTED] ešte pred vznesením obvinenia mojej osobe. Tyto obžalovaný boli vypocúti z dôvodu podozrenia ze zo skutkom niečo mali alebo ze o niecom mohli vedieť a preto bolo na mieste ich vypocúť. V prípravnom konaní po mojom obvinení ku vražde vypocúty neboli a neboli vypocúty ani na súde. Tyto obžalovaný boli vypocúvani len ku svojim skutkom no nie ku mojmu vražde [REDACTED]. Obžalovaný v case mojho návrhu boli z mojho konania vylúčení takže kludne mohli byt vypocúti ako svedkovia v mojej veci no ako uz vieme sud spojil vec na spoločné konanie tak moj návrh na ich vypocútie sa mal preniesť do spoločného konania a mali byt vypocúti ako obžalovaný lebo ustálená súdna prax hovorí ze spoluobžalovaný sa vypočúje ako spoluobžalovaný ak vypoveda o hládne iného skutku z ktorého není vyneny vypocúvani. Sud mal možnosť týchto obžalovaných zabezpečiť na pojednávaní lebo ak je prítomnosť obžalovaného na pojednávaní nutná sud to v predvolaní zdorazní a ak obžalovaný odmietne moze byt predvolaný, tu neplatí pravýdlo ze ak da súhlas obžalovaný aby sa konalo bez neho tak sa nemoze zabezpečiť jeho úcast bud*

vyzvou alebo predvedením. Tuto okolnosť ohľadne nevypocutia spoluobzalovaných som vytkol aj v odvolaní no Naj, sud prvostupňové odmietnutie odobril... V súhrne aj k tejto argumentácii nevypocutia potencialných svedkov - mojich spoluobvinených sudmi, podľa mňa doslo k porušeniu mojich práv vzhľadom na ine už spomenuté dokazy. Odvodnenie sudov ze svedkov-spoluobzalovaných není potrebné vypocut je nedostatočne vzhľadom na ine spomenuté dokazy a tie vzhľadom na skutočnosť ze boli títo spoluobyalovaní svedkovia hneť na druhy denpo vražde [REDAKOVANÉ] vypocucuvaní ku vražde ako potencialní pachatelia. To ze boli vypocutí ako podozriví potvrdzuje aj fakt ze spoluobzalovaným boli odoberané pachové stopy. (iv) Sudy odmietnutím vykonať vyšetrovací pokus opet porušili moje práva na vykonanie dôkazu v moj prospech ktorý mohol naznačiť ze som v aute nesedel a tiež porušili moje práva tým ze v odvodnení sa dostatočne nevysporiadali prečo by nemá zmysel tento dokaz vykonať. (v) Vzhľadom na to ze dovolanie ohľadne vysky trestu není pripustné ak bol trest uložený v zákonej sadzbe, tak z tohto dôvodu som do tejto Ustavnej staznosti zahrnul aj uloženie neprimeraného trestu vzhľadom na 13 ročnú dĺžku trvania celého trestného konania ktoré spada pod porušenia mojich práv uvedených na začiatku tejto ustavnej staznosti.“

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Postupom Specializovaného trestného sudu v konaní vedenom pod sp.zn. 1Tú14/2007 a jeho rozsudkom z 9. augusta 2016 a postupom Najvyššieho sudu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 4To/1/2017 a jeho rozsudkom z 11. apríla 2018 bolo porušené moje základné právo podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, a čl. 50 ods. 3 Ustavy Slovenskej republiky a taktiež právo na spravodlivé sudné konanie a tiež aj porušenia čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 listiny základných práv a slobod a najme čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d. dohovoru o ochrane ľudských práv a slobod.

Taktiež navrhujem aby Ustavný sud zrusil rozsudok specializovaného trestného sudu sp.zn. 1T/14/2007 z 9 augusta 2016 a rozsudok Najvyššieho sudu sp.zn. 4To/1/2018 z 11. apríla 2018 a vrátil trestnú vec na nové rozhodnutie dotknutým sudom.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje.

9. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

10. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré

sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti zaujal názor (I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, III. ÚS 114/2010, IV. ÚS 64/2010), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porov. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010 a tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

12. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal 31. augusta 2018 proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 na špecializovanom trestnom súde mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a h) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, ktoré je najvyšším súdom vedené pod sp. zn. 1 TdoV 8/2018.

13. Vzhľadom na to, že sa sťažovateľ domáha ochrany uvedených práv súčasne na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, a keďže o ochrane ním označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, musí najskôr rozhodovať najvyšší súd, ústavný súd sa podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* túto odmietol pre jej predčasnosť ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2018